# AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2006. október 4. *

A T-193/04. sz. ügyben,

**Hans-Martin Tillack** (lakóhelye: Brüsszel [Belgium], képviselik: I. Forrester QC, T. Bosly, C. Arhold, N. Flandin, J. Herrlinger és J. Siaens ügyvédek)

felperesnek,

támogatja:

az **International Federation of Journalists (IFJ)** (székhelye: Brüsszel [Belgium], képviselik: A. Bartosch és T. Grupp ügyvédek)

beavatkozó,

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik: C. Docksey és C. Ladenburger, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

* Az eljárás nyelve: angol.

egyrészt azon jogi aktus megsemmisítése iránt, amellyel az Európai Csalás Elleni Hivatal (OLAF) 2004. február 11-én vesztegetés gyanújára és szolgálati titoktartás megsértésének gyanújára vonatkozó információkat továbbított a belga és német igazságügyi hatóságok számára, másrészt ezen információtovábbítás és az OLAF sajtóközleményeinek közzététele miatt a felperes által elszenvedett nem vagyoni károk megtérítése iránt benyújtott kérelme tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (negyedik tanács),

tagjai: H. Legal elnök, P. Lindh és V. Vadapalas bírák,

hivatalvezető: J. Plingers tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2006. május 11-i tárgyalásra,

meghozta a következő

**Ítéletet**

## Jogi háttér

1 Az 1999. április 28-i 1999/352/EK, ESZAK, Euratom határozattal (HL L 136., 20. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 110. o.) létrehozott Európai Csalás Elleni Hivatal (OLAF) feladata többek között belső igazgatási vizsgálatok lefolytatása a szolgálati feladatok teljesítéséhez kapcsolódó, súlyosnak minősülő tények kivizsgálása érdekében, amelyek a Közösségek tisztviselői és alkalmazottai kötelességeinek feltehetően fegyelmi vagy adott esetben büntetőeljárást eredményező elhanyagolásának vagy elmulasztásának minősülhetnek.

2 Az Európai Csalás Elleni Hivatal (OLAF) által lefolytatott vizsgálatokról szóló, 1999. május 25-i 1073/1999/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 136., 1. o., magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 91. o.) a Hivatal alkalmazottai feladatai teljesítésének keretein belül vállalt felügyeleti, ellenőrzési és egyéb tevékenységeit szabályozza.

3 Az 1073/1999 rendelet (13) preambulumbekezdése így rendelkezik:

„mivel a hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóságoknak vagy az esetnek megfelelően az intézményeknek, szerveknek, hivataloknak vagy ügynökségeknek kell eldönteniük a Hivatal által készített jelentés alapján, hogy a lefolytatott vizsgálatot követően milyen intézkedéseket kell megtenni; mivel mindennek ellenére a Hivatal igazgatójára kell háruljon a feladat, hogy a Hivatal által a belső vizsgálatok folyamán feltárt, feltehetően büntetőeljárást maga után vonó esetekkel kapcsolatos információt közvetlenül az érintett tagállam igazságügyi hatóságai számára továbbítsa".

4 Az 1073/1999 rendeletnek „A vizsgálati eljárás" címet viselő 6. cikkének (6) bekezdése értelmében „a tagállamok gondoskodnak arról, hogy hatáskörrel rendelkező hatóságaik a nemzeti jogszabályok rendelkezéseinek betartásával biztosítsák a feladataik elvégzéséhez szükséges teljes körű támogatást a Hivatal alkalmazottai számára".

5 Az 1073/1999 rendelet „Vizsgálati jelentés és a vizsgálatot követő intézkedések" címet viselő 9. cikkének (2) bekezdése így hangzik:

„[...] Az ilyen alapon összeállított jelentések azon tagállamban, amelyben azok felhasználása szükségesnek bizonyul, ugyanolyan módon és ugyanolyan feltételek mellett, mint az adott ország nemzeti közigazgatási felügyelői által készített jelentések, igazgatási vagy bírósági eljárásban elfogadható bizonyítéknak minősülnek. [...]"

6 Az 1073/1999 rendelet „Információ továbbítása a Hivatal által" címet viselő 10. cikkének (2) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„[...] a Hivatal igazgatója a feltehetően büntetőeljárást eredményező [helyesen: az adott esetben büntetőeljárást eredményező cselekményekre vonatkozó] vizsgálatok lefolytatása alkalmával megszerzett információt megküldi az érintett tagállam igazságügyi hatóságai számára [...]".

## A jogvita alapját képező tényállás

7 A felperes újságíró, a német a *Stern* magazin alkalmazásában áll.

8 Van Buitenen, az Európai Közösségek Bizottságának tisztviselője 2001. augusztus 31-i memorandumában (a továbbiakban: Van Buitenen-memorandum) a Bizottság különböző szolgálatainál történt esetleges szabálytalanságokra hívta fel a figyelmet. 2001. szeptember 5-én az OLAF megkapta e dokumentum másolatát.

9 2001. október 23-án az OLAF igazgatója megbízta az „Igazságügyi tisztviselők, jogi tanácsadás és bírósági nyomonkövetés" nevű egységet, hogy értékelje a Van Buitenen-memorandumban szereplő állításokat, és fogalmazzon meg ajánlásokat az állítások következményeként teendő intézkedésekre.

10 Az „Igazságügyi tisztviselők, jogi tanácsadás és bírósági nyomonkövetés" egység 2002. január 31-én bizalmas jellegű belső feljegyzést adott át, amely tizenkét javaslatot és ajánlást tartalmazott, többek között, hogy a memorandumban említett egyes állításokkal kapcsolatban indítsanak vizsgálatot. E dokumentum alapján az említett egység 2002. február 14-én egy rövidített, szintén bizalmas jellegű feljegyzést készített.

11 A felperes két újságcikket írt az európai intézményekben előforduló szabálytalanságokról, amelyek a *Stern* című magazinban jelentek meg 2002. február 28-án, illetve március 7-én. E cikkek a Van Buitenen-memorandumon és az OLAF 2002. január 31-i jelentésén alapultak.

12 2002. március 12-én az OLAF – azt gyanítva, hogy 2002. január 31-i és február 14-i bizalmas feljegyzéseit jogellenesen kiszolgáltatták – belső vizsgálatot indított annak érdekében, hogy megállapítsa, hogy az Európai Közösségek mely tisztviselőitől, illetve egyéb alkalmazottaitól szivárogtak ki a belső feljegyzések.

13 2002. március 22-én az OLAF „Hírszerzés, stratégiai műveletek és információs szolgálatok" igazgatóságának igazgatója feljegyzést intézett az OLAF igazgatójához, amelyben jelezte, hogy megbízható információforrás szerint a felperes 8000 eurót fizetett az OLAF egyik alkalmazottjának azért, hogy több, a Van Buitenen-üggyel összefüggő dokumentumot megszerezzen. Ugyanezen a napon az OLAF szóvivője közölte az OLAF igazgatójával, hogy találkozott G. úrral, aki a költségvetési és csalászelleni ügyekben a Bizottság szóvivője, és aki elmondta: a *Stern* egyik újságírója arról tájékoztatta, hogy a felperes pénzt fizetett az OLAF egyik tagjának a dokumentumok megszerzéséért.

14 2002. március 27-én az OLAF sajtóközleményt adott ki „Bizalmas információk kiszivárgásával kapcsolatos belső vizsgálat" címmel, amelynek szövege a következő:

„[...] Az OLAF egyik jelentésében szereplő bizalmas információk nyilvánvaló kiszivárgását követően [az OLAF] úgy döntött, hogy az 1073/1999 rendelet 5. cikke (1) bekezdésének megfelelően belső vizsgálatot kezdeményez. A[z OLAF] tudomására jutott információk szerint egy újságíró megszerzett több, a »Van-Buitenen-ügy«

elnevezésű dossziéval kapcsolatos dokumentumot. Nem kizárt, hogy e dokumentumok megszerzéséért az OLAF-nál (vagy esetleg valamely másik intézménynél) valakinek pénzt fizettek. [...]

[Az OLAF] mindenkor tiszteletben tartja a legmagasabb szintű etikai normákat. Vizsgálatait teljes függetlenséggel folytatja. Mégis hangsúlyozni kell, hogy Belgiumban tilos az aktív vesztegetés, vagy valamely alkalmazott számára pénzt fizetni bizalmas iratok kiszolgáltatása ellenében. Továbbá, az adott területre vonatkozó belga jogszabályok védelemben részesítik azokat az információkat, amelyekhez az OLAF vizsgálatai során hozzájut. Ha a belső vizsgálat következtében bebizonyosodik, hogy jogellenes tevékenységet folytattak, [az OLAF-nak] szándékában áll annak elkövetőivel szemben a vonatkozó fegyelmi és büntetőjogi rendelkezéseknek megfelelően eljárni. [...]"

15 *A Stern* válaszul 2002. március 28-án sajtóközleményt adott ki, amelyben megerősítette, hogy birtokában van a Van Buitenen-memorandum, azonban hangsúlyozta, hogy az Európai Közösségek egyetlen tisztviselőjének sem fizetett pénzt az üggyel kapcsolatos dokumentumok megszerzéséért. Ez a közlemény idézi a felperes nevét és elérhetőségeit. A *Stern* 2002. április 3-án levelet intézett az OLAF felügyelőbizottságának elnökéhez is, amelyben tiltakozott az OLAF állításai ellen.

16 2002. április 4-én a *European Voice* magazin hírül adta, hogy az OLAF egyik szóvivője szerint az OLAF olyan „bizonyítékokkal" rendelkezik, amelyek „első ránézésre" arra utalnak, hogy „sor kerülhetett fizetésre", és hogy ezt a kérdést komolyan kell venni.

17 2002. április 9-én és 10-én tartott ülésén az OLAF felügyelőbizottsága tájékoztatást kért azokról a gyanújelekről, amelyek megerősítik, hogy ebben az ügyben pénzfizetés történt.

18 2002. április 11-én az OLAF szóvivője elektronikus levelet küldött az OLAF alkalmazottainak, amely a következőket tartalmazta:

„[...] Jelen pillanatban kizárólag annyi bizonyos, hogy az OLAF egyik bizalmas dokumentuma a sajtó kezébe került (aminek nem lett volna szabad megtörténnie), [és] hogy olyan »szóbeszéd« terjedt az OLAF és a Bizottság körül [...], amely szerint ráadásul e dokumentumokért fizettek (még összegről is volt szó [...]) [...]. Megengedhetetlen [...], hogy fennáll annak veszélye, hogy a sajtó hozzájut az OLAF bizalmas információihoz, és hogy ezen információk megszerzésére köztisztviselők megvesztegetésével kerül sor, [valamint, hogy] egy vizsgálati szolgálat tekintetében ne vizsgálják ki az olyan gyanúsítások, »szóbeszéd« és »találgatások« megalapozottságát, amelyek az elmúlt hetekben az OLAF-ot körülvették.

19 2002. október 22-én a felperes panasszal (1840/2002/GG) fordult az ombudsmanhoz az OLAF 2002. március 27-i sajtóközleményével kapcsolatban.

20 2002. december 9-én az OLAF nyomozói hivatalosan meghallgatták G. urat, aki elmondta, hogy a felperes – egy korábban a *Stern*-nél dolgozó kollégája szerint, akinek a nevét G. úr nem kívánta megmondani – 8000 német márkát, vagy 8000 eurót kapott azért, hogy információkat szerezzen a Bizottságról vagy esetleg az OLAF-ról.

21 Az ombudsman a felperes panaszával kapcsolatos 2003. június 18-i ajánlástervezetében hangsúlyozta, hogy az OLAF vesztegetésre vonatkozó állítása bizonyító és nyilvánosan ellenőrizhető ténybeli elemek hiányában aránytalan, és hivatali visszásságnak minősül. Azt ajánlotta, hogy az OLAF vonja vissza a vesztegetéssel kapcsolatban közzétett állításait, amelyek a panaszosra vonatkoztathatók.

22 Ezen ajánlástervezetre válaszul az OLAF 2003. szeptember 30-án közzétette az „Az OLAF tisztázza a nyilvánvaló információkiszivárgást" című sajtóközleményt, amelynek tartalma a következő:

„2002. március 27-én az [...] az OLAF sajtóközleményt adott ki, amelyben közölte, hogy az 1073/1999 rendelet [...] alapján belső vizsgálatot indított az OLAF által készített jelentésben szereplő bizalmas információk nyilvánvaló kiszivárgásával kapcsolatban.

A közlemény azt is tartalmazta, hogy a[z OLAF] tudomására jutott információk szerint egy újságíró megszerzett több, a »Van Buitenen-ügy« elnevezésű dossziéval kapcsolatos dokumentumot, és nem kizárt, hogy e dokumentumok megszerzéséért az OLAF-nál (vagy esetleg valamely másik intézménynél) valakinek pénzt fizettek.

Az OLAF e tárgyban indított vizsgálata még nem zárult le, [az OLAF] mindezidáig azonban nem talált arra utaló bizonyítékot, hogy valóban történt ilyen fizetés."

23 2003. november 12-én a felperes a *Stern* internetes oldalán az OLAF igazgatójának munkáját bíráló cikket tett közzé.

24 Az ombudsman 2003. november 20-án meghozta végleges határozatát az 1840/2002/GG panasz tárgyában, amelyben megerősítette, hogy az OLAF hivatali visszásságot követett el, és úgy értékelte, hogy az OLAF nem kielégítő módon hajtotta végre ajánlástervezetét, amelyet egyébként az OLAF elfogadott. E körülmények között az ombudsman úgy vélte, hogy a részéről tett kritikai megjegyzés megfelelő elégtételt jelenthet a panaszos részére.

25 G. urat, aki 2003 júliusában távozott a Bizottságtól, 2004. január 6-án újra meghallgatták az OLAF vizsgálói. G. úr egyrészt megerősítette az első meghallgatása alkalmával mondottakat, másrészt felfedte informátora nevét.

26 Az OLAF felügyelőbizottságának 2004. január 20-i és 21-i ülésén az igazgató tájékoztatta a bizottságot egy „folyamatban lévő ügy alakulásáról", jelezve, hogy szükségessé vált a nemzeti igazságügyi hatóságokkal történő bizalmas kapcsolatfelvétel. Az ülésről készült jegyzőkönyv szerint a bizottság tagjai elfogadták, „hogy figyelembe véve a szóban forgó ügy sajátosságait, később kapjanak információkat [...], kiemelve, hogy az OLAF-nak a megfelelő időpontban kielégítő információt kell adnia az érintett intézmény számára".

27 2004. február 11-én az OLAF az 1073/1999 rendelet 10. cikkének (2) bekezdésére hivatkozva továbbította a szolgálati titoktartás megsértésére és a vesztegetés gyanújára vonatkozó információkat a brüsszeli (Belgium) és a hamburgi (Németország) igazságügyi hatóságoknak.

28 A továbbított információk alapján a belga, illetve a német igazságügyi hatóságok külön-külön vizsgálatot indítottak a feltételezett vesztegetés tárgyában, a belga igazságügyi hatóságok pedig a szolgálati titoktartás megsértése tárgyában is.

29 2004. március 19-én a belga rendőrség az ügyben eljáró vizsgálóbíró utasítására házkutatást tartott a felperes lakásán és irodájában, és a felperes több szolgálati dokumentumát és személyes tárgyát lefoglalta, vagy zár alá vette.

30 A felperes a lefoglalás ellen keresetet indított a belga bíróságok előtt. Ezen eljárás befejezéseként a belga Cour de cassation 2004. december 1-jén érdemben elutasította a keresetet.

31 2004. április 15-én a felperes panaszt tett az OLAF igazgatójánál a lefolytatott eljárással kapcsolatban, és kérte, hogy hozzáférhessen a rá vonatkozó vizsgálati iratokhoz.

32 A belga igazságügyi hatóságok számára 2004. február 11-én megküldött levél másolatát 2004. május 7-én a bizalmas elemek törlésével továbbították az OLAF felügyelőbizottságának elnöke részére. Május végén a felperes is kapott egy másolatot az említett levélről.

33 2005. május 12-én az ombudsman külön jelentést küldött az Európai Parlament számára a felperes 2485/2004/GG sz. panaszával kapcsolatban. E jelentés szerint OLAF-nak el kellett volna ismernie, hogy a 1840/2002/GG sz. panasz tárgyában folytatott vizsgálat keretében az ombudsman részére küldött beadványában szereplő állításai helytelenek és megtévesztők. Az ombudsman azt is javasolta, hogy a Parlament állásfoglalásként fogadja el ezt az ajánlást.

## Az eljárás és a felek kérelmei

34 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2004. június 1-jén érkezett keresetlevelével a felperes megindította a jelen keresetet.

35 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2004. június 4-én érkezett külön beadványban a felperes lényegében azt kérte, hogy egyrészt az OLAF által 2004. február 11-én a belga és a német igazságügyi hatóságoknál tett állítólagos feljelentés alapján megteendő valamennyi intézkedés végrehajtását függesszék fel, másrészt rendeljék el, hogy az OLAF tartózkodjék a 2004. március 19-én a felperes lakásán és irodájában tartott házkutatás eredményeként a belga igazságügyi hatóságok birtokába került valamennyi dokumentum és információ tartalmának megszerzésétől, megtekintésétől, megvizsgálásától, illetve meghallgatásától.

36 Az International Federation of Journalists (Nemzetközi Újságíró-szövetség, a továbbiakban: IFJ) az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2004. június 17-én érkezett irattal a felperes kérelmeinek támogatása végett beavatkozási kérelmet nyújtott be.

37 A T-193/04. R. sz., Tillack kontra Bizottság ügyben 2004. október 15-én hozott végzésében (EBHT 2004., II-3575. o.) az Elsőfokú Bíróság elnöke elutasította az ideiglenes intézkedés iránti kérelmet, a költségekről pedig nem határozott.

38 A Bíróság Hivatalához 2004. december 24-én érkezett beadványában a felperes fellebbezést nyújtott be a Tillack kontra Bizottság ügyben hozott, fent hivatkozott végzés ellen.

39 2005. január 26-i végzésével az Elsőfokú Bíróság negyedik tanácsának elnöke engedélyezte, hogy az IFJ beavatkozzék a jelen eljárásba. A beavatkozó a beadványát, a többi fél pedig az e beadványra vonatkozó észrevételeit az előírt határidőkön belül előterjesztette.

40 A C-521/04. P(R). sz., Tillack kontra Bizottság ügyben 2005. április 19-én hozott végzésével (EBHT 2005., I-3103. o.) a Bíróság elnöke elutasította az ideiglenes intézkedés iránti eljárásban benyújtott fellebbezést, és a felperest kötelezte az ezen eljárás során felmerült költségek viselésére.

41 Az előadó bíró jelentése alapján az Elsőfokú Bíróság (negyedik tanács) a szóbeli szakasz megnyitásáról határozott.

42 A 2006. május 11-i tárgyaláson az Elsőfokú Bíróság meghallgatta a felek szóbeli előadásait és a kérdéseire adott válaszait.

43 A felperes azt kérte, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– semmisítse meg az OLAF-nak a német és a belga igazságügyi hatóságok előtti „feljelentésről" rendelkező, 2004. február 11-i határozatát;

– kötelezze a Bizottságot, az Elsőfokú Bíróság által meghatározott összegű kártérítés megfizetésére, valamint e kártérítésnek az Elsőfokú Bíróság által meghatározott kamattal növelt összegének a megfizetésére;

– tegye meg az általa az igazságosság érdekében szükségesnek ítélt egyéb intézkedéseket;

– kötelezze a Bizottságot a költségek viselésére.

44 A Bizottság azt éri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– a megsemmisítés iránti és a kártérítési keresetet – mint elfogadhatatlanokat – utasítsa el;

– másodlagosan: az említett kereseteket – mint megalapozatlanokat – utasítsa el;

– kötelezze a felperest a költségek viselésére.

45 Az IFJ azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság semmisítse meg az OLAF-nak a német és a belga igazságügyi hatóságok előtti „feljelentésről" rendelkező 2004. február 11-i határozatát.

## A jogkérdésről

*A német és a belga igazságügyi hatóságok részére információkat továbbító OLAF-os aktus megsemmisítése iránt benyújtott kérelem elfogadhatóságáról*

A felek érvei

46 Anélkül, hogy formálisan elfogadhatatlansági kifogást emelt volna, a Bizottság arra hivatkozik, hogy a megsemmisítés iránti kereset nyilvánvalóan elfogadhatatlan, mivel nincs az EK 230. cikk negyedik bekezdése értelmében megtámadható jogi aktus.

47 Az Elsőfokú Bíróság T-215/02. sz., Gómez-Reino kontra Bizottság ügyben 2003. december 18-án hozott végzésének (EBHT-KSZ 2003., I-A-345. o. és II-1685. o.) 50. és 51. pontjára utalva a Bizottság azt állítja, hogy az a jogi aktus, amellyel az OLAF az 1073/1999 rendelet 10. cikke (2) bekezdésének megfelelően továbbította az információkat a belga és német igazságügyi hatóságoknak, előkészítő intézkedésnek

minősül, amely a felperes jogi helyzetét nem módosítja. Ugyanis a nemzeti igazságügyi hatóságok egyedül határoznak az információtovábbítás alapján megteendő lépésekről, és arról, hogy nemzeti jogszabályaik alapján indítanak-e nyomozást, elrendelnek-e vizsgálati intézkedéseket, és indítanak-e büntetőeljárást. Ezt követően a nemzeti bíróság hatáskörébe tartozik, hogy az érintett személyt elítéli-e, vagy sem.

48 A Bizottság azt is kiemeli, hogy a T-377/00., T-379/00., T-380/00., T-260/01. és T-272/01. sz., Philip Morris International és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2003. január 15-én hozott ítéletében (EBHT 2003., II-1. o.) az Elsőfokú Bíróság a Bizottságnak egy amerikai bíróság előtti keresetindításról szóló határozatát nem tekintette az EK 230. cikk negyedik bekezdése értelmében megtámadhatónak, mivel a kereset önmagában nem módosítja a felperes jogi helyzetét. A Bizottság szerint ennek az ítélkezési gyakorlatnak még inkább érvényesülnie kell a jelen ügyben, ahol az OLAF nem tett feljelentést, és keresetet sem indított, hanem mindössze tényszerű információkat továbbított, amelyek alapján az illetékes hatóságokon múlott, hogy indítanak-e eljárást, amelyben főszabály szerint sem az OLAF, sem a Bizottság nem szerepel félként.

49 A Bizottság szerint az EK 10. cikkben kimondott együttműködési kötelezettség a nemzeti igazságügyi hatóságok vagy a felperes vonatkozásában nem vált ki kötelező joghatást. Az 1073/1999 rendelet 6. cikkének (6) bekezdése a Bizottság véleménye szerint nem vonatkozik a nemzeti igazságügyi hatóságok által az OLAF-tól kapott információk nyomán folytatott bűnügyi nyomozásra. Az Európai Közösségek pénzügyi érdekeinek csalással és egyéb szabálytalanságokkal szembeni védelmében a Bizottság által végzett helyszíni ellenőrzésekről és vizsgálatokról szóló, 1996. november 11-i 2185/96/Euratom, EK tanácsi rendelet (HL L 292., 2. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 303. o.) pedig semmilyen kapcsolatban nincs a jelen üggyel.

50 A Bizottság egyébiránt úgy véli, hogy a felperes számára biztosított volt a hatékony bírói jogvédelem. Először is szerinte a belga házkutatási parancs volt az egyetlen olyan intézkedés, amely a felperes szólásszabadságát érintette, az ezen intézkedéssel szembeni bírói jogvédelmet a belga bíróságoknak kell biztosítaniuk. Másodszor: még

ha a nemzeti házkutatási parancs kiadására az OLAF által továbbított információk alapján kerül is sor, a nemzeti bíróságok előtt indítható keresettel a felperes bírói jogvédelme akkor is biztosított, ha az EK 234. cikk csak akkor lenne alkalmazható, ha a felperes a nemzeti bíróság előtt azt állítja, hogy vizsgálati eljárása során az OLAF megsértette a közösségi jogot. Harmadszor: az a tény, hogy az 1073/1999 rendelet 10. cikkének (2) bekezdése alapján történt információtovábbítás nem támadható megsemmisítés iránti keresettel, nem jelenti azt, hogy eleve kizárt lenne szerződésen kívüli felelősség alapján keresetet indítani a közösségi bíróságok előtt.

51 Végül: a Bizottság kifejti, hogy az EK 230. cikk alapján indított kereset elfogadhatóságára vonatkozó szabályok alóli bármilyen kivétel beláthatatlan következményekkel járna az OLAF vizsgálatainak hatékonyságát, bizalmas voltát és függetlenségét illetően. Álláspontja szerint a jelen megsemmisítés iránti kereset annak ellenére elfogadhatatlan, hogy a belga bíróságok az OLAF részéről történt lényeges eljárási szabálysértésre alapított valamennyi jogalapot elutasították, mint elfogadhatatlant. A Bíróság C-167/02. P. sz., Rothley és társai kontra Parlament ügyben 2004. március 30-án hozott ítélete (EBHT 2004., I-3149. o.) sem vezet más következtetésre.

52 A felperes álláspontja szerint az EK 230. cikkre alapított megsemmisítés iránti keresete elfogadható.

53 Mindenekelőtt úgy véli, hogy az OLAF „feljelentése" joghatásokat váltott ki, mivel a nemzeti hatóságok annak nyomán vizsgálatot indítottak. A tagállamok ugyanis az EK 10. cikk, valamint az 1073/1999 rendelet, különösen annak 6. cikke (6) bekezdésének értelmében kötelesek támogatást nyújtani az OLAF-nak.

54 A felperes úgy véli továbbá, hogy érdekeinek védelme elégtelen lenne, ha meg kellene várnia a belga hatóságok végleges határozatát, mielőtt tiltakozhatna az OLAF

„feljelentése" ellen. Általánosabban: az újságírókat és informátoraikat visszatartaná a Közösség intézményeivel kapcsolatos információközléstől, ha attól kellene tartanuk, hogy az OLAF „feljelentése" nyomán büntetőeljárás indul ellenük. A megtámadott intézkedés megsemmisítése hozzájárulna a felperes jó hírnevének visszaállításához is, amelyet az OLAF által hangoztatott valótlan állítások súlyosan sértettek.

55 A felperes szerint a „feljelentés" megtámadása jelenti az egyetlen hatásos eszközt a belga hatóságok által a házkutatás során szerzett, a felperes forrásainak azonosítására alkalmas információk jogellenes felhasználásának megtiltására. Az OLAF ugyanis magánfélként beavatkozhatna a belga hatóságok előtt folyó eljárásba, és kérhetné a lefoglalt dokumentumokhoz való hozzáférést. A „feljelentés" megsemmisítése továbbá önmagában jogkövetkezményeket keletkeztetne, többek között azzal, hogy megakadályozná e bizottsági gyakorlat megismétlődését.

56 A Gómez-Reino kontra Bizottság ügyben hozott, fent hivatkozott végzést illetően a felperes úgy véli, hogy az annak alapjául szolgáló körülmények nagymértékben eltértek a jelen ügy körülményeitől.

57 Az 1073/1999 rendelet és a 2185/96 rendelet egyébként különleges jogokkal ruházza fel az OLAF-ot, amely szoros együttműködést alakít ki az ellenőrzést gyakorló nemzeti intézményekkel.

58 A felperes pontatlannak tartja a Bizottság azon állítását, amely szerint az OLAF soha nem kérte meghatározott intézkedések megtételét a német és belga igazságügyi hatóságoktól. Először is, a belga hatóságoknál tett „feljelentésben" az OLAF gyors cselekvést kért a felperes állítólagos Washingtonba (Egyesült Államok) költözése miatt. Ezt követően 2004. január 13-án és 16-án az OLAF nyomozói már megkeresték a nemzeti tisztviselőket a vizsgálati intézkedések koordinálása céljából. Végül, a felperes szerint az OLAF kérte a nemzeti hatóságoktól, hogy folytassanak

házkutatást a felperes lakásán és irodájában az OLAF saját belső vizsgálata keretében szükséges bizonyítékok összegyűjtése végett; és a felperes szerint ezt 2004. május 19-én az OLAF felügyelő bizottságának elnöke is megerősítette a House of Lords Select Committee on the European Union (a Lordok Házának [Egyesült Királyság] európai uniós különbizottsága) előtt tett nyilatkozatában. A vizsgálóbíró tehát nem teljesen függetlenül, hanem az OLAF kérésének megfelelően járt el.

59 A felperes arra is rámutat, hogy a nemzeti hatóságok kötelesek hitelt adni az OLAF vizsgálati jelentéseinek, amelyek az 1073/1999 rendelet 9. cikkének (2) bekezdése szerint a bírósági eljárásban elfogadható bizonyítéknak minősülnek. Ezzel kapcsolatban a felperes megjegyzi, hogy a belga jog szerint nem bűncselekmény, ha az Európai Közösségek valamelyik tisztviselője megsérti a szolgálati titoktartást. Ezért úgy véli, hogy az OLAF csak a „feljelentés" alapján eljárni köteles belga hatóságokkal fenntartott különleges kapcsolatai révén szerepelhetett magánfélként.

60 A fentiekből következik, hogy az OLAF „feljelentése" nem hasonlítható össze a Philip Morris International és társai kontra Bizottság ügyben szereplő, a polgári kereset indításáról szóló bizottsági határozattal, ahol a Bizottság helyzete a magánszemélyekéhez volt hasonló. Másrészt az Elsőfokú Bíróság T-29/03. sz., Comunidad Autónoma de Andalucía kontra Bizottság ügyben 2004. július 13-án hozott végzése (EBHT 2004., II-2923. o.) más tényállásra vonatkozik, mivel ott egy külső vizsgálati eljárásban készült végleges jelentésről volt szó. Továbbá az Elsőfokú Bíróság figyelembe vette, hogy az ügyész időközben lezárta az ügyet, így a jelentés már nem válthatott ki kedvezőtlen joghatásokat.

61 Végül, a Rothley és társai kontra Parlament ügyben hozott, fent hivatkozott ítéletre utalva a felperes úgy véli, hogy az EK 230. cikket a hatékony bírói jogvédelemhez való jog szem előtt tartásával kell alkalmazni. Márpedig a jelen ügyben ő semmilyen más jogorvoslattal nem tud élni az OLAF jogellenes cselekményeinek megtámadására. Nincs lehetősége arra, hogy valamely nemzeti bíróságtól a Bíróság elé

terjeszthető előzetes döntéshozatal iránti kérelem benyújtását kérje, mivel az OLAF cselekményeinek jogellenes volta alapján nem lehet a nemzeti igazságügyi hatóságok által tett intézkedések jogellenességére vonatkozó következtetést levonni. Az OLAF esetében kizárólag a közösségi bíróságok, illetve végső esetben az Emberi Jogok Európai Bírósága rendelkeznek hatáskörrel, nem pedig a nemzeti bíróságok. Ezért a nemzeti eljárás nem teszi lehetővé a hatékony bírósági felülvizsgálat biztosítását. A felperes szerint elfogadhatatlan, hogy egy olyan ügyben, ahol a sajtó szabadsága a tét, mindössze arra van lehetősége, hogy az Elsőfokú Bíróság előtt kártérítési keresetet indítson.

62 Az IFJ álláspontja szerint a kereset elfogadható, mivel a német és a belga igazságügyi hatóságoknál tett „feljelentések" az EK 230. cikk negyedik bekezdése értelmében vett határozatot jelentenek. Ennek alapján a megsemmisítés iránti kereset nem a belga hatóságok által végzett házkutatás ellen irányulna, hanem az OLAF határozata ellen, amely a felperes személyére irányuló joghatások kiváltását célozta.

63 A Gómez-Reino kontra Bizottság végzés alapját képező üggyel ellentétben a jelen esetben a felperest közvetlenül érintő jogkövetkezményeket kiváltó „feljelentésről" van szó, nem pedig egyszerű előkészítő intézkedésekről.

64 A Bíróság 180/87. sz., Hamill kontra Bizottság ügyben 1988. október 5-én hozott ítéletére (EBHT 1988., 6141. o.) hivatkozva az IFJ hangsúlyozza, hogy a közösségi bíróságok a nemzeti igazságügyi hatóságok rendelkezésére bocsátott egyszerű információkat is felülvizsgálhatják.

65 Végül az IFJ úgy véli, hogy a megsemmisítés iránti kereset a hatékony bírói jogvédelemhez való jog alkalmazása körében is elfogadható. Az EK 230. cikket ugyanis a jogközösség szellemében, oly módon kell értelmezni, hogy a felperes bírói jogvédelemben részesülhessen az OLAF jogellenes cselekményeivel szemben. E tekintetben a belga hatóságok nem tudják esetről esetre teljes körűen és behatóan ellenőrizni, hogy a közösségi intézmények aktusai összhangban vannak-e a közösségi joggal.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

66 A jelen ügyben a megsemmisítés iránti kereset az ellen az aktus ellen irányul, amellyel az OLAF az 1073/1999 rendelet 10. cikkének (2) bekezdése alapján továbbította a német és a belga igazságügyi hatóságoknak a szolgálati titoktartás megsértésére és a felperest érintő vesztegetésre vonatkozó gyanújával kapcsolatos információkat.

67 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EK 230. cikk szerinti megsemmisítés iránti keresettel megtámadható jogi aktusoknak és határozatoknak minősülnek az olyan kötelező joghatásokat kiváltó intézkedések, amelyek azzal, hogy lényegesen módosítják a felperes jogi helyzetét, a felperes érdekeit érintik (a Bíróság 60/81. sz., IBM kontra Bizottság ügyben 1981. november 11-én hozott ítéletének [EBHT 1981., 2639. o.] 9. pontja; valamint az Elsőfokú Bíróság T-309/03. sz., Camós Grau kontra Bizottság ügyben 2006. április 6-án hozott ítéletének [EBHT 2006., II-1173. o.] 47. pontja).

68 Márpedig meg kell állapítani, hogy a jelen ügyben a megtámadott aktus nem módosítja lényegesen a felperes jogi helyzetét.

69 Az 1073/1999 rendelet rendelkezéseiből, különösen e rendelet (13) preambulum-bekezdéséből és 9. cikkéből következik, hogy az OLAF-nak a végleges jelentésbe foglalt megállapításai nem vezethetnek automatikusan bírósági vagy fegyelmi eljárás megindításához, mivel a hatáskörrel rendelkező hatóságok szabadon dönthetnek a végleges jelentés alapján meghozandó intézkedésekről, és így csak ezek a hatóságok hozhatnak azon személyek jogi helyzetét befolyásoló határozatokat, akikkel szemben a jelentés bírósági vagy fegyelmi eljárás megindítását ajánlotta (a Comunidad Autónoma de Andalucía kontra Bizottság ügyben hozott, fent hivatkozott végzés 37. pontja és a Camós Grau kontra Bizottság ügyben hozott, fent hivatkozott végzés 51. pontja).

70 Az 1073/1999 rendelet 10. cikkének (2) bekezdése szintén csupán az információknak az érintett tagállam igazságügyi hatóságai számára történő megküldését írja elő, amelyek saját hatáskörükön belül szabadon értékelhetik az említett információk tartalmát és fontosságát, és maguk döntik el, hogy azok alapján milyen intézkedéseket kell tenni. Következésképpen kizárólag és teljes mértékben a nemzeti hatóságok felelőssége körébe tarozik, hogy az OLAF által megküldött információk alapján indul-e bírósági eljárás, illetve hogy azok alapján milyen jogi intézkedések megtételére kerül sor.

71 A felperes és a beavatkozó egyetlen olyan érvet sem adott elő, amely megkérdőjelezné ezt a megállapítást.

72 Először is: a jóhiszemű együttműködés elve arra kötelezi a tagállamokat, hogy a maguk részéről minden szükséges intézkedést megtegyenek a közösségi jog érvényesülésének és hatékonyságának biztosítására, a közösségi intézmények számára pedig előírja a tagállamokkal történő jóhiszemű együttműködést (a Bíróság C-275/00. sz., First és Franex ügyben 2002. november 26-án hozott ítéletének [EBHT 2002., I-10943. o.] 49. pontja és a C-344/01. sz., Németország kontra Bizottság ügyben 2004. március 4-én hozott ítéletének [EBHT 2004., I-2081. o.] 79. pontja). Ez az elv megköveteli, hogy a nemzeti igazságügyi hatóságok, miután az OLAF az 1073/1999 rendelet 10. cikke (2) bekezdésének megfelelően továbbította számukra az információkat, alaposan megvizsgálják az információkat, és levonják belőlük a közösségi jog betartásának biztosításához szükséges következtetéseket, adott esetben, ha indokoltnak tartják, bírósági eljárások megindításával. Ez a vizsgálati kötelezettség azonban nem írja elő a fent említett rendelkezés olyan értelmezését, amely a szóban forgó továbbítást olyan kényszerítő erővel ruházná fel, amelynek folytán az említett hatóságoknak meghatározott intézkedéseket kellene tenniük, mivel az ilyen értelmezés megváltoztatná az 1073/1999 rendelet végrehajtása érdekében előírt feladat- és hatáskörmegosztást (a Tillack kontra Bizottság ügyben 2005. április 19-én hozott, fent hivatkozott végzés 33. pontja).

73 Ezenkívül az 1073/1999 rendelet 6. cikkének (6) bekezdése, amely az OLAF által végzett vizsgálatokra vonatkozik, valamint az Európai Közösségek pénzügyi érdekeinek csalással és egyéb szabálytalanságokkal szembeni védelmében a Bizottság

által végzett helyszíni ellenőrzésekről és vizsgálatokról szóló 2185/96 rendelet az OLAF, illetőleg a Bizottság saját vizsgálati hatáskörére vonatkozik. E saját vizsgálati hatáskörök gyakorlása során a tagállamoktól elvárt jóhiszemű együttműködés – amikor a Bizottság nevében végzendő cselekmények végrehajtásához a nemzeti hatóságok segítsége szükséges – független a hatóságok hatásköreitől, különösen az igazságügyi hatáskörtől, és nem jelenti az e hatáskörökbe történő beavatkozást.

74 Másodszor: azzal a felperesi érvvel kapcsolatban, miszerint az OLAF magánfélként beavatkozhat a belga büntetőeljárásba annak érdekében, hogy hozzáférjen az érintett lakásán és irodájában lefoglalt dokumentumokhoz, megjegyzendő, hogy még ha fennállna is ez a lehetőség, ez teljesen irreleváns a tekintetben, hogy az az aktus, amellyel az OLAF a nemzeti hatóságok részére továbbítja az információkat, megtámadható-e, vagy sem.

75 Harmadszor: a Hamill kontra Bizottság ügyben hozott, fent hivatkozott ítéletből, amelynek tárgya kártérítési kereset volt, nem pedig megsemmisítés iránti kereset, semmilyen módon nem következik, hogy az OLAF általi információtovábbítás az 1073/1999 rendelet 10. cikkének (2) bekezdése alapján a felperes érdekeit érintő kötelező joghatásokat váltana ki.

76 Negyedszer: nem vehetők figyelembe azok a felperes által hivatkozott tények, amelyek szerinte azt bizonyítják, hogy a belga igazságügyi hatóságok nem függetlenül, hanem az OLAF felkérésére jártak el.

77 Ami egyrészt az OLAF felügyelőbizottsága elnökének a House of Lords Select Committee on the European Union előtt tett 2004. május 19-i nyilatkozatát illeti, a felperes nem szolgáltatott semmilyen információt, amelynek alapján az Elsőfokú Bíróság meggyőződhetne a nyilatkozat tartalmáról, így e nyilatkozat nem vehető figyelembe.

78 Másrészt a belga igazságügyi hatóságokhoz intézett levélhez csatolt közbenső jelentés 2.2. és 2.3. pontja a következőket tartalmazza:

„Amint az a hamburgi ügyészséggel [...] 2004. január 13-án, a brüsszeli ügyészséggel [...] pedig 2004. január 16-án már megvitatásra került, a két igazságügyi hatóság részére történő információtovábbítás egymástól független, ám koordinált eljárások megindítása érdekében szükséges;

[...].

Kívánatos a gyors cselekvés, tekintettel arra, hogy tudomásunk szerint H-M. Tillack ez év márciusában távozni fog Brüsszelből, és a *Stern* washingtoni tudósítója lesz. Brüsszelből történő távozásával fontos bizonyítékok veszhetnek el véglegesen."

79 A felperes azonban, a közbenső jelentés 2.2. pontjával kapcsolatban, nem vitatja a Bizottság azon állítását, amely szerint az OLAF és a nemzeti ügyészségek kizárólag eljárási kérdésekről értekeztek, például arról, hogy az OLAF mely személynek küldje meg az információkat. A 2.3. pontot illetően, ha helytálló is az, hogy a kérdéses ügyben az OLAF kifejezetten kérte a gyors cselekvést, ez a kérés semmiképpen sem köti a belga igazságügyi hatóságokat. Ez a kérés ugyanis nem hasonlítható a belga hatóságokhoz intézett, bírósági eljárás megindítására vagy más intézkedés tételére irányuló felkéréssel. Mindent egybevetve, az 1073/1999 rendelet 10. cikkének (2) bekezdése, amely a vizsgálatok során szerzett információknak a hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóságok részére történő továbbítására vonatkozik, mindössze az említett információknak a nemzeti hatóságok számára történő továbbítását írja elő, amely hatóságok saját hatáskörükben eljárva döntenek a megteendő intézkedésekről.

80 Végül: a hatékony bírói jogvédelem hiányára alapított érv nem meggyőző. Ez az érv önmagában ugyanis nem alapozza meg egy kereset elfogadhatóságát (az Elsőfokú Bíróság T-247/04. sz., Aseprofar és Edifa kontra Bizottság ügyben 2005. szeptember 9-én hozott végzésének [EBHT 2005., II-3449. o.] 59. pontja és a T-236/04 és T-241/04. sz., EEB és Stichting Natuur en Milieu kontra Bizottság egyesített ügyekben 2005. november 28-án hozott végzésének [EBHT 2005., II-4945. o.] 68. pontja). Az iratokból, és a tárgyalás során kibontakozott vitákból végül is kiderül, hogy az OLAF 2004. február 11-i információtovábbítása következtében a felperes a belga igazságügyi hatóságok által tett intézkedések ellen előbb a belga bíróságok előtt, majd az Emberi Jogok Európai Bírósága előtt indított keresetet. A felperesnek ezenkívül megvolt a lehetősége arra, hogy felkérje a nemzeti bíróságokat, amelyek nem rendelkeznek hatáskörrel az OLAF információtovábbító aktusa érvénytelenségének megállapítására, hogy ezzel kapcsolatban a Bíróság előzetes döntését kérjék (ezzel kapcsolatban lásd a Bíróság 314/85. sz., Foto-Frost-ügyben 1987. október 22-én hozott ítéletének [EBHT 1987., 4199. o.] 20. pontját).

81 A fentiekből az következik, hogy az 1073/1999 rendelet 10. cikkének (2) bekezdése alapján történő információtovábbítás, mivel nem von maga után kötelező jellegű joghatásokat, nem minősíthető olyan jogi aktusnak, amely alkalmas a felperes jogi helyzetének befolyásolására.

82 Következésképpen az OLAF 2004. február 11-i, a német és a belga igazságügyi hatóságok részére információkat továbbító aktusának megsemmisítése iránt benyújtott kérelmek elfogadhatatlanok.

*Az állítólagos károk megtérítése iránti kérelemről*

Az elfogadhatóságról

– A felek érvei

83 A Bizottság álláspontja szerint a kártérítési kereset két különböző kérelmet foglal magában. Egyrészt az OLAF „feljelentése" által, másrészt az OLAF 2002. márciusi és

2003. szeptemberi sajtóközleményei és egyéb nyilatkozatai által okozott állítólagos károk megtérítésére irányul.

84 A Bizottság szerint ez a kereset teljes egészében elfogadhatatlan, mivel nem felel meg az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 44. cikke 1. §-ának c) pontjában írt követelményeknek.

85 Az OLAF „feljelentésével" kapcsolatos kártérítési kérelem továbbá azért is elfogadhatatlan, mert ez a kártérítési kereset elválaszthatatlan a megsemmisítés iránti keresettől, amely maga is elfogadhatatlannak minősült.

86 A felperes álláspontja szerint az OLAF „feljelentésével" kapcsolatos kártérítési kérelem elfogadható. A felperes hangsúlyozza, hogy az OLAF jogellenes cselekményei nem mentesülhetnek a bírósági felülvizsgálat alól.

87 Ezt követően a felperes vitatja azt az érvet, amely szerint elfogadhatatlan a kártérítési kereset, ha a keletkezett kár oka olyan megsemmisítés iránti kereset tárgya, amely maga is elfogadhatatlan.

88 Végezetül a felperes úgy véli, hogy a keresetlevél megfelel az eljárási szabályzatban előírt elfogadhatósági követelményeknek, és kellően egyértelmű ahhoz, hogy az alperes felkészülhessen a védekezésre. A keresetlevél ugyanis bemutatja az OLAF jogellenes magatartását, az elszenvedett kárt, és megindokolja a jogellenes magatartás és az említett kár közötti okozati összefüggés fennállását.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

89 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint, a Bíróság alapokmánya 21. cikkének első bekezdése értelmében, amely az 53. cikk első bekezdése értelmében az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásra is irányadó, valamint az eljárási szabályzat 44. cikke 1. §-ának c) pontja szerint a keresetlevélben meg kell jelölni a jogvita tárgyát, és a keresetlevélnek tartalmaznia kell azoknak a jogalapoknak a rövid összefoglalását, amelyekre a kérelmet alapozzák. E megjelölésnek kellően érthetőnek és pontosnak kell lennie annak érdekében, hogy az alperes felkészülhessen a védekezésre, és az Elsőfokú Bíróság birtokában legyen minden olyan információnak, amely a kereset tárgyában való határozathozatalhoz szükséges. A jogbiztonság és az igazságügyben megvalósuló gondos ügyintézés biztosítása érdekében a kereset elfogadhatóságához az szükséges, hogy a kereset szövegéből legalább összefoglaló jelleggel, de logikusan és érthetően kitűnjenek mindazok a lényeges jogi és ténybeli elemek, amelyekre a keresetet alapítják (az Elsőfokú Bíróság T-38/96.sz., Guérin automobiles kontra Bizottság ügyben 1997. július 10-én hozott ítéletének [EBHT 1997., II-1223. o.] 41. pontja és a T-157/01. sz., Danske Busvognmænd kontra Bizottság ügyben 2004. március 16-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-917. o.] 45. pontja).

90 A valamely közösségi intézmény által állítólagosan okozott károk megtérítése iránti kérelmet tartalmazó keresetlevél akkor felel meg e követelményeknek, ha tartalmazza azokat az elemeket, amelyek alapján azonosítható a felperes által az intézmény terhére rótt magatartás, azokat az okokat, amelyek alapján a felperes úgy véli, hogy ok-okozati összefüggés áll fenn a magatartás és az állítólagosan elszenvedett kár között, valamint tartalmazza a kár jellegének és mértékének megjelölését (az Elsőfokú Bíróság T-387/94. sz., Asia Motor France és társai kontra Bizottság ügyben 1996. szeptember 18-án hozott ítéletének [EBHT 1996., II-961. o.] 107. pontja és a T-215/01., T-220/01. és T-221/01. sz., Calberson GE kontra Bizottság egyesített ügyekben 2004. február 10-én hozott ítéletének [EBHT 2004., II-587. o.] 176. pontja).

91 A jelen ügyben először is megjegyzendő, hogy az állítólagos károk megtérítése iránti kereseti kérelem nagyon szűkszavú. Mégis azonosítható benne az OLAF két – állítólag jogsértő – magatartása, amelyek a felperes szerint kárt okoztak neki. Az első az OLAF belga igazságügyi hatóságoknál tett „feljelentése". A második az OLAF

2002. márciusi 27-i és 2003. szeptemberi 30-i sajtóközleménye, valamint az OLAF szóvivőjének a *European Voice*-ban 2002. április 4-én közzétett nyilatkozata, illetve az OLAF főigazgatójának a Stern TV 2004. március 24-i adásában elhangzott nyilatkozata.

92 A keresetlevélből kiderül továbbá, hogy az OLAF különböző jogsértő magatartásai következtében a felperes által elszenvedett állítólagos sérelem abban áll, hogy kár érte személyes jó hírnevét és szakmai tisztességét. A keresetlevél alapján az OLAF által állítólagosan okozott kár mértéke is meghatározható.

93 Végül a felperes azt állítja: van ok-okozati összefüggés a hivatkozott kár és az OLAF terhére rótt különböző jogsértő magatartások között.

94 A Bizottságnak a kereset megalapozottságára vonatkozó érveléséből az következik, hogy a Közösség szerződésen kívüli felelősségével kapcsolatban megfelelően fel tudott készülni a védekezésre.

95 Elutasítandó tehát a Bizottság azon kifogása, amely szerint a keresetlevél nem felel meg az eljárási szabályzat 44. cikke 1. §-ának c) pontjában meghatározott követelményeknek.

96 A Bizottság az OLAF „feljelentésével" kapcsolatos kártérítési kérelem vonatkozásában azt is állítja, hogy az elfogadhatatlan, mivel szorosan kapcsolódik a megsemmisítés iránti keresethez, amely maga is elfogadhatatlan.

97 Ezzel kapcsolatban megjegyzendő, hogy a felelősség megállapítása iránti kereset önálló kereseti forma, amely a keresetek rendszerében saját funkciót tölt be, és sajátos tárgyára figyelemmel meghatározott feltételekkel vehető igénybe. Míg a megsemmisítés iránti kereset és az intézményi mulasztás megállapítása iránti kereset arra irányul, hogy szankcionálja valamely jogilag kötelező erejű aktus jogellenességét vagy az ilyen aktus hiányát, a kártérítési kereset tárgya a valamely közösségi szerv vagy intézmény aktusából vagy jogellenes magatartásából eredő sérelem orvoslása iránti kérelem (lásd a Bíróság C-234/02. P. sz., Ombudsman kontra Lamberts ügyben 2004. március 23-án hozott ítéletének [EBHT 2004., I-2803. o.] 59. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

98 Így azoknak a jogalanyoknak, akik az EK 230. cikk negyedik bekezdésében említett elfogadhatósági feltételek okán közvetlenül nem támadhatnak egyes közösségi aktusokat és intézkedéseket, az EK 235. cikkben és az EK 288. cikk második bekezdésében előírt szerződésen kívüli felelősség megállapítása iránti kereset benyújtása révén mégis van lehetőségük jogvita tárgyává tenni az olyan határozati jelleget nélkülöző magatartást – amennyiben a magatartás olyan természetű, hogy felveti a Közösség felelősségét –, amely nem képezheti megsemmisítés iránti kereset tárgyát (a Philip Morris International és társai kontra Bizottság ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet 123. pontja és a Camós Grau kontra Bizottság ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet 78. pontja).

99 Ezért az OLAF-nak felrótt magatartás következtében állítólag elszenvedett nem vagyoni kár orvoslását célzó, a felperes által benyújtott kártérítési kereset elfogadhatóságát a megsemmisítés iránti keresettől függetlenül kell vizsgálni.

100 A fentiek alapján elfogadható az OLAF jogsértő magatartása következtében állítólag elszenvedett kár orvoslására irányuló felperesi kérelem.

Az ügy érdeméről

– A felek érvei

101 A felperes álláspontja szerint a jogsértő közigazgatási aktust mindenekelőtt az OLAF-nak a belga igazságügyi hatóságok előtt tett „feljelentése" képezi. A felperes szerint ez azért jogellenes, mert több eljárási szabályt sért, valamint sérti a sajtószabadsághoz fűződő alapvető jogot. A felperes kitér az OLAF 2002. márciusi és 2003. szeptemberi sajtóközleményére is. E vonatkozásban előadja, hogy a szóbeszéden alapuló 2002. márciusi sajtóközleményről az ombudsman megállapította, hogy nyilvánvaló hivatali visszásságnak minősül, és sérti az arányosság elvét. Ezt a közleményt ezért szerinte önmagában is jogellenes közigazgatási aktusnak kell tekinteni. A 2003. szeptemberi sajtóközlemény szintén hivatali visszásságnak minősül, és sérti az arányosság elvét, mivel a 2002. márciusi sajtóközleményben szereplő állításokat ismétli meg. Végül a felperes az OLAF szóvivőjének a *European Voice*-ban 2002. április 4-én közzétett nyilatkozatára, valamint az OLAF főigazgatójának a Stern TV 2004. március 24-i adásában elhangzott nyilatkozatára utal. Előadja, hogy ezek alkalmasak jó hírnevének megsértésére, és – tekintve, hogy szóbeszéden alapulnak – sértik a gondos ügyintézés elvét.

102 A felperes arra is hivatkozik, hogy az OLAF túllépte a rendelkezésére álló mérlegelési jogkört. Az OLAF által elkövetett kötelességszegések súlyosságát figyelembe véve az OLAF magatartását a közösségi jog kellően egyértelmű megsértésének kell tekinteni.

103 A felperes előadja, hogy súlyos nem vagyoni kár érte azáltal, hogy megsértették személyes jó hírnevét és szakmai tisztességét. Egyrészt a munkája során használt forrásokból sokkal nehezebben jut információkhoz, másrészt a különböző újságok és folyóiratok sokkal kevésbé veszik a cikkeit. Az OLAF cselekményei tehát súlyos hátrányt okoztak a felperesnek a szakmai előmeneteli lehetőségek tekintetében. Továbbá a nem vagyoni kár fennállása akkor különösen egyértelmű, ha az alaptalan

gyanúsítások bűnügyi nyomozás megindításához, házkutatáshoz és lefoglaláshoz vezetnek, mint a jelen esetben. A felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság határozza meg a fizetendő kártérítés pontos összegét, amely képes lenne őt kárpótolni, a Bizottság vonatkozásában pedig visszatartó erővel bírna. A felperes ideiglenesen 250 000 eurót javasol.

104 Az ok-okozati összefüggés vonatkozásában a felperes állítja, hogy az OLAF sajtóközleményei, valamint az azokat követő nyilatkozatok sértették jó hírnevét, a legsúlyosabb mozzanat pedig az OLAF-nak a belga igazságügyi hatóságok előtt tett „feljelentése" volt, amely a felperes lakásán és irodájában végzett házkutatáshoz vezetett. Ezzel kapcsolatban az OLAF nyomozói a felperes szerint ajánlásokat fogalmaztak meg az igazságügyi hatóságok számára, és a feljelentésben olyan információkat közöltek velük, amelyek alapján [a hatóságok] tévesen ítélték meg a fellépés sürgősségét és indokoltságát. A felperes szerint az, hogy a belga hatóságok bizonyos lazasággal dolgoztak, nem gyengíti a kereset megalapozottságát.

105 Az OLAF sajtóközleményeivel és többi nyilatkozatával kapcsolatban a felperes kiemeli: kivételes, hogy az OLAF nyilatkozatot tesz közzé valamely vizsgálat megindításáról. Továbbá szerinte bárki, aki az ügy iránt érdeklődik, úgy azonosítja őt, mint azt az újságírót, aki megvesztegette a Közösség valamely tisztviselőjét. Ráadásul a ma ismert tények sokkal súlyosabbnak tűnnek, mint amelyeket 2003-ban az ombudsman vizsgált. Az OLAF ugyanis félretájékoztatta az ombudsmant, mivel azt állította, hogy információi biztos forrásokból, többek között az Európai Parlament tagjaitól származnak, míg az egyetlen forrás G. úr volt.

106 Válaszában a felperes előadja, hogy nyilvánosan tett állításaival az OLAF nemcsak hivatali visszásságot követett el, hanem a gondos ügyintézés elvét, az ártatlanság vélelmét és a tisztességes eljáráshoz való jogot is megsértette. A sajtóközlemények az

1073/1999 rendelet 8. cikkét is sértik, mivel a vizsgálatok alkalmával megszerzett vagy szolgáltatott információk a szolgálati titoktartás körébe tartoznak.

107 A Bizottság szerint mindkét kártérítési kérelem megalapozatlan.

108 A belga és a német igazságügyi hatóságok részére történt információtovábbításra vonatkozó kártérítési kérelemmel kapcsolatban a Bizottság előadja, hogy az OLAF nem sértett jogszabályt. A felperes pedig nem bizonyította, hogy az OLAF egyértelműen túllépte a rendelkezésére álló mérlegelési jogkör határait.

109 A felperes által állított károk valóságosságának kérdését illetően a Bizottság szerint a keresetlevél nem tartalmaz konkrét információkat a felperes egyedi szakmai helyzetével kapcsolatban. A felperes a *Stern* magazin fizetett alkalmazottja, és jó hírneve nem szenvedett csorbát a belga hatóságok által folytatott házkutatás és lefoglalás miatt.

110 A Bizottság szerint a felperes nem bizonyította, hogy ok-okozati összefüggés áll fenn az OLAF általi információtovábbítás és az állítólag elszenvedett károk között. A belga hatóságok önálló és mérlegelési jogkörbe tartozó két aktusa ugyanis minden ok-okozati összefüggést megszakít: az első aktus a nyomozás megindítása, a második pedig a házkutatás és a lefoglalás. Csak ez utóbbiak jelentik az állítólagos károk közvetlen és meghatározó okát. A Bizottság szerint házkutatás hiányában – amelynek elrendelése a nemzeti hatóságok mérlegelési jogkörébe tarozik – semmilyen veszély nem fenyegeti a felperes informátorainak névtelenségét. Ha a

felperes úgy véli, hogy a házkutatás következtében kára keletkezett, ennek megtérítését a belga államtól kell kérnie.

111 A sajtóközleményekre és a többi nyilatkozatra vonatkozó kártérítési kérelemmel kapcsolatban a Bizottságnak az az álláspontja, hogy az OLAF egyetlen, a felperest, különösen annak jó hírnevét érintő jogszabályt sem sértett meg. A 2002. március 27-i sajtóközlemény egyetlen újságíró vagy sajtóorgánum nevét sem említi. A *Stern* csak a 2002. március 28-án kiadott közleményében erősítette meg, hogy a kiszolgáltatott dokumentumok a magazin kizárólagos birtokában vannak, és csak itt fedték fel az újságíró nevét. Ráadásul a 2002. március 27-i sajtóközlemény a lehető legsemlegesebb módon mutatta be a megindított belső vizsgálat fő tárgyát. Nem tartalmazott valótlan állítást, és nem is volt aránytalan. Az az állítás, hogy nyilatkozatai során a szóvivő túl messzire ment, végső soron megfosztaná az OLAF-ot attól a jogától, hogy sajtóközleményt adjon ki valamely vizsgálat megindításáról és annak tárgyáról. A Bizottság másodlagosan [azt is] megjegyzi, hogy az OLAF nem hágta át súlyosan és nyilvánvaló módon a médiával való kapcsolattartás során rendelkezésére álló mérlegelési jogköréből adódó korlátokat.

112 A Bizottság egyébként állítja, hogy semmilyen ok-okozati összefüggés nincs a 2002. március 27-i sajtóközlemény és a felperes jóhírnevének esetleges megsértése között. Az alperes szerint, még ha az OLAF közleményét megjelenésétől kezdve úgy értelmezhette is a közvélemény, hogy az a felperesre utal, a *Stern* másnapi közleménye megszakított mindenféle okozati összefüggést.

113 Az ombudsman megállapításaival kapcsolatban a Bizottság úgy véli, hogy azok a tények, amelyekre az ombudsman a 2003-as ajánlását alapozta, nem ugyanazok, mint amelyeket a Bizottság a jelen eljárásban az Elsőfokú Bíróság elé terjesztett. Ráadásul a hivatali visszásság elkövetésének az ombudsman általi megállapítása nem

egyenértékű azzal a bírói megállapítással, hogy a Bizottság megsértette a felperes jogait. Az ombudsman különösen azt nem vizsgálta, hogy kellően egyértelmű-e, hogy az OLAF jogszabályt sértett. Továbbá az ombudsman a bizonyítási teherre vonatkozóan nem azokat a szabályokat alkalmazta, amelyek a szerződésen kívüli felelősség körében az EK 235. cikk, illetve az EK 288. cikk első bekezdése alapján indított kereset esetében irányadók. Az ombudsman és a közösségi bíróság ugyanis különböző értékelési szempontokat és módszereket használ, ami a meglehetősen eltérő jellemzőikből és feladatukból adódik.

114 Az IFJ álláspontja szerint az OLAF nyilvánvalóan túllépett mérlegelési vagy értékelési jogkörének határain azzal, hogy olyan információkat bocsátott a német és a belga igazságügyi hatóságok rendelkezésére, amelyek egyszerű szóbeszéden és találgatásokon alapulnak. Ezt az értékelést különösen az 1073/1999 rendelet előírásainak, illetve az érintett személyek jogainak és szabadságainak figyelembevételével kellett volna elvégeznie.

115 A beavatkozó szerint az OLAF megsértette a sajtószabadságot, a magánélet és a magánlakás védelméhez való jogot, az EK-Szerződést, az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményt, az 1073/1999 rendeletet, valamint egyes eljárási szabályokat.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

116 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a Közösségnek a szervei jogellenes cselekményeiért az EK 288. cikk második bekezdése alapján fennálló szerződésen kívüli felelősségének a megállapításához több feltétel együttes teljesülése szükséges, így: az intézménynek felrótt magatartás jogellenessége, a kár tényleges bekövetkezte, illetve az állítólagos magatartás és a kár közötti ok-okozati összefüggés megléte (a Bíróság 26/81. sz., Oleifici Mediterranei kontra EGK ügyben 1982. szeptember 29-én hozott ítéletének [EBHT 1982., 3057. o.] 16. pontja, az Elsőfokú Bíróság

T-175/94. sz., International Procurement Services kontra Bizottság ügyben 1996. július 11-én hozott ítéletének [EBHT 1996., II-729. o.] 44. pontja, a T-336/94. sz., Efisol kontra Bizottság ügyben 1996. október 16-án hozott ítéletének [EBHT 1996., II-1343. o.] 30. pontja és a T-267/94. sz., Oleifici Italiani kontra Bizottság ügyben 1997. július 11-én hozott ítéletének [EBHT 1997., II-1239. o.] 20. pontja).

117 Az első feltétellel kapcsolatban az ítélkezési gyakorlat azt követeli meg, hogy megállapítható legyen valamely, a magánszemélyek számára jogosultságot keletkeztető jogszabály kellően egyértelmű megsértése (a Bíróság C-352/98. P. sz., Bergaderm és Goupil kontra Bizottság ügyben 2000. július 4-én hozott ítéletének [EBHT 2000., I-5291. o.] 42. pontja). A közösségi jog kellően egyértelmű megsértésének meghatározó ismérve az, hogy az érintett közösségi intézmény mérlegelési jogkörének határait nyilvánvalóan és jelentősen figyelmen kívül hagyja. Ha ez az intézmény csak meglehetősen csekély, illetve semmilyen mérlegelési jogkörrel nem rendelkezik, a közösségi jog puszta megsértése elegendő lehet a kellően egyértelmű jogsértés megállapításához (a Bíróság C-312/00. P sz., Bizottság kontra Camar és Tico ügyben 2002. december 10-én hozott ítéletének [EBHT 2002., I-11355. o.] 54. pontja, valamint az Elsőfokú Bíróság T-198/95., T-171/96., T-230/97., T-174/98. és T-225/99. sz., Comafrica és Dole Fresh Fruit Europe kontra Bizottság egyesített ügyekben 2001. július 12-én hozott ítéletének [EBHT 2001., II-1975. o.] 134. pontja).

118 Ami az ok-okozati összefüggéssel kapcsolatos feltételt illeti, a Közösség kizárólag azokért a károkért tehető felelőssé, amelyek kellő közvetlenséggel visszavezethetők az érintett intézmény jogellenes magatartására (a Bíróság 64/76. és 113/76., 167/78. és 239/78., 27/79., 28/79. és 45/79. sz., Dumortier Frères és társai kontra Tanács egyesített ügyekben 1979. október 4-én hozott ítéletének [EBHT 1979., 3091. o.] 21. pontja, valamint az Elsőfokú Bíróság T-333/01. sz., Meyer kontra Bizottság ügyben 2003. február 13-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-117. o.] 32. pontja). Ezzel szemben a Közösség nem köteles orvosolni minden, a közösségi szervek magatartására – akár csak távolról is – visszavezethető hátrányos következményt (ezzel kapcsolatban lásd a Dumortier Frères és társai kontra Tanács ítélet 21. pontját).

119 Ha egyetlen feltétel nem teljesül, a keresetet teljes egészében el kell utasítani, anélkül hogy a többi feltétel teljesülésének vizsgálatára szükség lenne (a Bíróság C-146/91. sz., KYDEP kontra Tanács és Bizottság ügyben 1994. szeptember 15-én hozott ítéletének [EBHT 1994., I-4199. o.] 19. és 81. pontja, valamint az Elsőfokú Bíróság T-170/00. sz., Förde-Reederei kontra Tanács és Bizottság ügyben 2002. február 20-án hozott ítéletének [EBHT 2002., II-515. o.] 37. pontja).

120 A felperes érveinek megalapozottságát ezen ítélkezési gyakorlat alapján kell vizsgálni.

121 Előzetesen megjegyzendő, hogy a magánélet és magánlakás védelme, a sajtószabadság, az ártatlanság vélelme, valamint a tisztességes eljáráshoz való jog a magánszemélyeket megillető alapvető jogok, amelyek tiszteletben tartását a közösségi bíróság garantálja. E tekintetben a felperes az OLAF két, állítólag jogsértő magatartására hivatkozik, amelyeket, mivel különbözőek, külön-külön kell vizsgálni.

122 Először is: az OLAF „feljelentése" következtében a felperes által állítólag elszenvedett kár megtérítése iránti kérelemmel kapcsolatban megállapítást nyert, hogy az igazságügyi hatóságok feladata annak eldöntése, milyen intézkedéseket kell tenni az OLAF által az 1073/1999 rendelet 10. cikkének (2) bekezdése alapján továbbított információk alapján, és ez a továbbítás semmilyen kötelező erővel nem bír e hatóságokra nézve (lásd a fenti 70. pontot). Következésképpen a felperes által állított károk a nemzeti igazságügyi hatóságok magatartására vezethetők vissza, amelyek saját kezdeményezésük alapján bírósági eljárást indítottak, majd nyomozati cselekményeket folytattak.

123 A felperes nem fejti ki, hogy a nemzeti igazságügyi hatóságok részére történt bizalmas természetű információtovábbítás, amelyről nem állította, hogy bizalmas jellegét nem tartották tiszteletben, mennyiben sérthette jó hírnevét és szakmai tisztességét.

124 Következésképpen a felperes nem bizonyította, hogy kellően közvetlen ok-okozati összefüggés áll fenn az információknak az 1073/1999 rendelet 10. cikkének (2) bekezdése alapján az OLAF által a belga igazságügyi hatóságok részére történt továbbítása és a felperes által állított károk között.

125 Tekintve, hogy a jelen ügyben nem teljesül a Közösség szerződésen kívüli felelősségének a felperes által állított károk és az OLAF magatartása közötti okozati összefüggés fennállására vonatkozó feltétele, az OLAF „feljelentésével" kapcsolatos kártérítési kérelem elutasítandó, anélkül hogy az említett felelősség további feltételeinek vizsgálata szükséges volna.

126 Másodszor: az OLAF sajtóközleményei következtében állítólag bekövetkezett károk megtérítése iránti kérelemmel kapcsolatban a felperes az ombudsman 2003. június 10-i ajánlástervezetére és 2003. november 20-i, hivatali visszásságot megállapító ajánlására hivatkozik, és azokból azt a következtetést vonja le, hogy a 2002. március 27-i sajtóközlemény „önmagában" „jogellenes közigazgatási aktusnak" minősül, és a 2003. szeptember 30-i sajtóközlemény újabb hivatali visszásságnak minősül, és ez utóbbi sajtóközlemény – az előző közlemény állításait megismételve – szintén sérti az arányosság elvét.

127 Ezzel kapcsolatban mindenekelőtt ki kell emelni, hogy a gondos ügyintézés elve, amely e vonatkozásban az egyetlen olyan elv, amelynek megsértésére hivatkoztak, nem ruház jogokat magánszemélyekre (az Elsőfokú Bíróság T-196/99. sz., Area Cova és társai kontra Tanács és Bizottság ügyben 2001. december 6-án hozott ítéletének [EBHT 2001., II-3597. o.] 43. pontja), kivéve ha meghatározott jogokat nevesít, így például az Európai Unió 2000. december 7-én Nizzában kihirdetett alapjogi chartájának (HL 2000. C 364., 1. o.) 41. cikke értelmében minden személy joga, hogy ügyeit részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék, és mindenkit megillet a meghallgatáshoz való jog, az iratbetekintési jog, illetve mindenkit érint az igazgatási szervek azon kötelezettsége, hogy döntéseiket megindokolják; a jelen ügyben azonban nem erről van szó.

128 A teljesség kedvéért megjegyzendő, hogy az a tény, hogy az ombudsman az OLAF magatartását hivatali visszásságnak minősítette, önmagában nem jelenti azt, hogy ez a magatartás megvalósítja az ítélkezési gyakorlat szerinti kellően egyértelmű jogszabálysértést. Az ombudsmani tisztség létrehozásával ugyanis a Szerződés a közösségi bíróság előtt indítható keresetek mellett alternatív lehetőséget teremtett az uniós polgárok, különösen pedig a Közösség tisztviselői és egyéb alkalmazottai számára, hogy érdekeiket megvédhessék. Ez a bírósági úton kívül eső alternatív lehetőség különleges szempontoknak felel meg, és nem feltétlenül ugyanaz a célja, mint a bíróság előtt indított keresetnek (az Elsőfokú Bíróság T-209/00. sz., Lamberts kontra ombudsman ügyben 2002. április 10-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-2203. o.] 65. pontja).

129 Tekintve, hogy az 1073/1999 rendelet önállóságot biztosít az OLAF számára, illetve hogy a sajtóközlemények közérdekű célja a közvélemény tájékoztatása, meg kell állapítani azt is, hogy az OLAF széleskörű mérlegelési jogkörrel rendelkezik azzal kapcsolatban, hogy mikor és milyen tartalmú sajtóközleményt ad ki az általa folytatott vizsgálatokkal kapcsolatban.

130 A 2002. március 27-i sajtóközlemény szövegének vizsgálatából kiderül, hogy az egyetlen bekezdés, amely esetleg sérelmes lehet, a következő:

„Az OLAF tudomására jutott információk szerint egy újságíró több, a »Van Buitenen-ügy« elnevezésű dossziéval kapcsolatos dokumentumot megszerzett. Nem

kizárt, hogy e dokumentumok megszerzéséért az OLAF-nál (vagy esetleg valamely másik intézménynél) valakinek pénzt fizettek. [...]"

131 Ezek a feltételes formában, a felperes, illetve az érintett újság nevének említése nélkül megfogalmazott állítások még akkor sem jelentenék, hogy az OLAF nyilvánvaló és jelentős módon figyelmen kívül hagyta mérlegelési jogkörének határait, ha azok a személyek, akiknek az ügyről tudomása volt, azt összefüggésbe hozhatták a felperes személyével. Továbbá 2002. március 28-i sajtóközleményében maga a *Stern* említette a felperes nevét. A felperes kilétét tehát nem az OLAF, hanem a felperes munkaadója, a *Stern* magazin fedte fel, összefüggésbe hozva [őt] az OLAF vizsgálataival. Ezért a felperes személyes jó hírnevét és szakmai tisztességét – a közlemény következtében – ért állítólagos kár nem róható fel az OLAF-nak. Következésképpen a vitatott sajtóközleménnyel az OLAF nem követett el kellően egyértelmű közösségi jogszabálysértést.

132 2003. szeptember 30-i sajtóközleményével az OLAF, amelyet az ombudsman 2003. június 18-i ajánlástervezetét követően adott ki, enyhíteni kívánta a 2002. március 27-i sajtóközleményben szereplő állításokat. A 2003. szeptember 30-i sajtóközlemény többek között a következőket tartalmazza:

„[...] az OLAF ezzel kapcsolatos vizsgálata még nem zárult le, [az OLAF] azonban mindezidáig nem talált bizonyítékot arra, hogy valóban történt ilyen fizetés".
Megállapítandó tehát, hogy ez közlemény sem valósítja meg valamely jogszabály kellően egyértelmű megsértését.

133 Ugyanezt kell megállapítani az OLAF szóvivőjének nyilatkozatával kapcsolatban, amelyet a *European Voice* magazin idézett a 2002. április 4-i számában. Eszerint „az OLAF olyan bizonyítékokkal rendelkezik, amelyek első ránézésre arra utalnak, hogy

sor kerülhetett fizetésre"; ez az óvatos szóhasználat nem valósíthatja meg a közösségi jog kellően egyértelmű megsértését. Az OLAF igazgatójának a Stern TV 2004. március 24-i adásában elhangzott nyilatkozatával kapcsolatban a felperes semmilyen anyagot nem mutatott be, amelyből a nyilatkozat tartalma megállapítható lenne.

134 Végezetül a felperes keresetlevele semmilyen jogi érvet nem tartalmaz, amelynek alapján megítélhető lenne, mennyiben tekinthetők az OLAF sajtóközleményei és egyéb nyilatkozatai valamely jogszabály „kellően egyértelmű megsértésének".

135 A fentiekből következik, hogy a felperes nem bizonyította valamely közösségi jogszabály kellően egyértelmű, az OLAF-nak felróható megsértését, amely a felperes számára kárt okozhatott. Ezért az OLAF sajtóközleményei és egyéb nyilvános nyilatkozatai vonatkozásában a felperes által benyújtott kártérítési kérelem elutasítandó, anélkül hogy szükséges lenne annak vizsgálata, hogy a felperes által állított károk valóban bekövetkeztek-e, és ha igen, milyen mértékben.

136 A kártérítési keresetet tehát teljes egészében el kell utasítani.

*A dokumentumok kiadása iránti kérelemről*

137 A felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság kötelezze a Bizottságot az OLAF által a német és a belga igazságügyi hatóságokhoz intézett „feljelentés" teljes másolatának kiadására.

138 Ezzel kapcsolatban utalni kell arra, hogy a Bizottság az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásban 2004. február 11-én csatolta a német és a belga igazságügyi hatóságoknak írt levelek hiánytalan változatának másolatait.

139 Erről az okafogyottá vált kereseti kérelemről ezért nem szükséges határozni.

140 A fentiekből következőleg a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

## A költségekről

141 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően saját költségei viselése mellett kötelezni kell a Bizottság költségeinek viselésére, beleértve az ideiglenes intézkedés iránti eljárásban felmerült költségeket is.

142 Az eljárási szabályzat 87. cikke 4. §-a harmadik bekezdésének alkalmazásában az IFJ mint beavatkozó maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (negyedik tanács)

a következőképpen határozott:

**1) A keresetet elutasítja.**

**2) A dokumentumok kiadása iránti kérelemről nem szükséges határozni.**

**3) A felperest kötelezi saját, valamit a Bizottság költségeinek viselésére, beleértve az ideiglenes intézkedés iránti eljárásban felmerült költségeket is.**

**4) Az International Federation of Journalists maga viseli saját költségeit.**

Legal Lindh Vadapalas

Kihirdetve Luxemburgban, a 2006. október 4-i nyilvános ülésen.

E. Coulon H. Legal

hivatalvezető elnök